

KRŠTENJE – ULAZ U VJERU

fra Dujo Jukić

Otajstveni Bog

Klicu vjere koja je u nama posijana treba razvijati, osobito poslije sakramenta krštenja. Vjera je temelj cijelog kršćanstva i to vjera u živoga Boga. Vjera je to u osobnoga Boga koji se objavljuje i još se objavljuje. Razgovarao je s ljudima, tješio ih i bio s njima. Najveća tajna je što je Bog trojstveni, Otac, Sin i Duh Sveti. Jedan Bog, a tri Osobe. Ovakvu koncepciju božanstva nema niti jedna druga religija. Teško je ovu tajnu spoznati razumom, jer da znamo sve o Trojedinom Bogu i kršćanskim istinama vjera nam ne bi bila potrebna. U ovoj tajni prestaje znanje te počinje

vjera. Ovako smo stavljeni pred izazov prihvatiti ili ostaviti, ostati vjeran ili pak okrenuti leđa. Lako je povjerovati u nešto ili nekoga tko nam je vidljiv, a kudikamo je teže povjerovati u nešto što nadilazi naš um, spoznaju i osjetila. Od prvih Kršćana Crkva je tražila da prihvate kršćanstvo s vjerom. Svete su čine veoma dobro čuvali kako ne bi bili oskrvnjeni. Povjerovati u Krista tek je početni stadij. Vjera koja se rađa u srcima onih koji žele postati kršćani, nije tek proizvod njihova uma, nego poticaj Duha.

Ulaz u Crkvu

Krštenje je prvi ulazak u Crkvu. Vrata ulaska u vjeru. Kod samog čina krštenja, krštenik je trebao javno ispovijediti svoju vjeru pred zajednicom. Na upite iz Apostolskoga vjerovanja, odgovarao je: „Vjerujem!“. Slijedilo je odreknuće od Sotone i svih djela njegovih, kako bi se moglo pristupiti novom životu. Bogu se potpuno predati u kupelji krštenja. Krsnu haljinu koju primamo trebamo sačuvati do smrti čistom i neokaljanom. Ova se haljina najbolje čuva u vjernosti Kristu. Simbol je naše vjere i pouzdanja u Boga. Na krštenju dobivamo klicu vjere koja će našim zauzimanjem preko molitve i kršćanskog života izrasti, poput zrna gorušice, u stablo na kojemu će se ptice nebeske gnijezditi (Usp. Mt 13, 32). Posebno se to očitivalo kod sakramenta krštenja. Potrebno je stečenu vjeru ne ostaviti po strani, nego je produbljivati, izgrađivati ili jednostavno rečeno živjeti u svakodnevnici.

Čovjek se s vjerom združuje na krštenju te ostaje u trajnoj vezi sve do naravne smrti. Krštenje je početak jer kršćanin treba svoju vjeru svakodnevno jačati i pročišćavati kako ne bi nazadovao.

Vjerovanje

Kolika je važnost vjere u kršćanstvu očituje se u simbolima vjere ili vjerovanjima. Apostolsko, a kasnije i Nicejsko - carigradsko vjerovanje, saželi su na zgusnut način cijeli poklad vjere. Crkva je savjetovala da se ovo vjerovanje moli posebno za vrijeme Euharistijskog slavlja, ali i u drugim zgodama kako bi posvijestili što smo na krštenju primili. Moljenje ili pjevanje vjerovanja budi nas i poziva da oslušujemo i bolje uviđamo tko smo i što smo te nas poziva na ulazak u otajstvo vjere. Mnogi od nas znaju i jedno i drugo vjerovanje naizust izgovoriti, oni malo školovaniji znaju ga i tumačiti, ali spoznati potpuno sve ono što sadržava u sebi ostaje tajna i tu se očituje ljepota vjere i vjerovanja. Znamo nešto nejasno kao

u ogledalu, a ono pravo za čim čeznemo ostaje nam sakriveno. Baš u to sakriveno što nam nije jasno, vjerujemo. Tu se očituje snaga vjere. Vjerujem bez ikakve dvojbe i premisslanja.

Svaki onaj koji je povjerovao u poruku spasenja dužan je i svjedočiti. Lako je povjerovati, ali je puno teže imati snage svjedočiti ono u što smo povjerovali. Danas su nam na osobit način potrebni svjedoci vjere koji će bez straha biti spremni zanemariti sve poradi Krista, kao što su to kroz povijest činili sveti muževi i žene. Na javno svjedočenje vjere poziva nas i Papa u svom pismu „Vrata vjere“: „Ispovijedati ustima, pak, znači da vjera podrazumijeva javno svjedočenje i djelovanje. Kršćanin nikada ne smije smatrati vjeru privatnim činom. Vjerovati znači biti s Gospodinom da bi se živjelo s njim.“ (Porta fidei, br. 10).